

Arrest

nr. 232 579 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Gharawoni (district Hesarak, provincie Nangarhar). U bent 27 jaar oud, Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. U ging nooit naar school omdat u van een arme familie kwam en begon rond uw zestiende te werken op de velden van uw vader. Jullie teelden voornamelijk hasjiesj, en verkochten dit aan handelaars die naar de velden kwamen. Zeven of acht jaar geleden huwde u met uw echtgenote M.(...) en Q.(...).

In 2014 besloot u Afghanistan te verlaten en naar Europa te reizen. U had er geen problemen, maar vrienden en dorpelingen waren van plan om naar Europa te gaan en vroegen u of u mee wilde gaan. Ze zeiden dat het een goede plaats was met veel werk, waarop u besloot met hen mee te gaan. Via Pakistan reisde u op illegale wijze naar Iran, en van Iran verder naar Turkije. Vervolgens trok u verder via Bulgarije, Servië en Hongarije tot in Italië, waar u in 2015 aankwam. Omdat u veel problemen had gekend onderweg (u werd onder meer gearresteerd, geslagen en naar de gevangenis gebracht in Bulgarije), en geen energie meer had om verder te reizen, vroeg u asiel aan in Italië. U kreeg er echter te horen dat u vijf maanden in het land moest verblijven vooraleer u onderdak zou krijgen. Bijgevolg spendeerde u nachten op straat, in parken en in stations. U werd erg ziek, kreeg onder meer hoge koorts en buikpijn, en besloot om terug te keren naar Afghanistan. Na drie maanden wilde u uzelf laten deporteren vanuit Italië, maar kreeg u van anderen de raad om dit via Frankrijk te laten doen omdat u daar geld kreeg voor uw terugkeer. Vervolgens reisde u met de trein naar Frankrijk waar u zich aanmeldde voor een vrijwillige terugkeer. Vijftien dagen later werd u met cash geld op een vliegtuig naar Kaboel gezet, waar u op de luchthaven onthaald werd door uw schoonbroer. Samen met hem keerde u terug naar uw dorp in Hesarak waar u opnieuw aan het werk ging op uw velden van 2015 tot 2018.

In de lente van 2018 (drie maanden voor u Afghanistan opnieuw verliet) nam de taliban jullie gastenhuis in beslag. Het werd hun rechtbank en hoofdkwartier in het dorp. Wanneer de regering dit ontdekte werd u gecontacteerd en gewaarschuwd voor de slechte gevolgen die dit zou hebben. Twee dagen hierna voerde de overheid een operatie tegen de taliban uit op jullie gastenhuis. Hierbij werden een aantal talibs alsook een aantal gevangenen van hun gearresteerd en meegenomen. Opnieuw twee dagen later viel de taliban uw huis aan op zoek naar u. U was op dat ogenblik echter op de velden. Toen u weer thuis kwam vertelden uw moeder en vrouw wat er gebeurd was. De taliban had gezegd dat u naar hun kantoor op het plein van Sargardan moest komen en dat u zou gedood worden indien u dit niet deed. Hierop besloot u het land opnieuw te verlaten en opnieuw richting Europa te reizen. De volgende ochtend bracht een dorpeling u naar Kaboel waar hij u aan een smokkelaar voorstelde. Via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Italië en Frankrijk wist u uiteindelijk, na een reis van ongeveer vijf maanden, België te bereiken. Op 29 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten. Op basis van uw vingerafdrukken werd een Dublinprocedure opgestart waaruit bleek dat u reeds subsidiaire bescherming verkreeg in Italië.

U verklaart niet terug te kunnen naar Italië omdat u er geen slaapplek heeft, geen steun krijgt van de overheid en er geen werk is. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omdat zij u ervan beschuldigden te spioneren voor de overheid.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: bewijsstukken aangaande een vruchtbaarheidsonderzoek en een tandartsbezoek in Jalalabad en zes foto's van uzelf samen met vrienden in Jalalabad.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen onder de vorm van een **subsidiaire beschermingsstatus** in Italië (zie bevestiging door Dublin Unit Italië in administratief dossier, verblijfsvergunning geldig tot 2 februari 2021).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw (voormalige) levensomstandigheden in Italië gelden. In het bijzonder verklaart u dat niet in Italië wil leven omdat u er slechte herinneringen aan hebt. U verwijst naar het feit dat u er in 2015 in parken, stations en op straat leefde en er geen werk had. U stelt dat u niet wilt terugkeren naar Italië en hier uw leven wilt opbouwen (CGVS p.10). Verder geeft u aan dat u in 2015 gedurende 3 maanden naar werk zocht in Italië maar er geen werk vond. Volgens u is er geen werk in Italië en kan u om die reden daar niet leven. Ook wilt u dat uw familieleden u komen vervoegen in België (CGVS p.10).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk opvang voor handen is in Italië. De reden dat u in 2015 niet onmiddellijk opvang kreeg was volgens u immers het feit dat er destijds niet genoeg plaatsen waren en veel mensen op een wachtlijst stonden (CGVS p.7). Dit blijkt ook uit het feit dat u destijds een papier zou gekregen hebben waarmee u vijf maanden later verblijfplaats ging toegewezen krijgen (CGVS p.7). Gevraagd waar u dan gedurende de drie maanden die u hierna nog in Italië spendeerde verbleven hebt, stelt u dat u in parken, stations, op straat of bij "één of andere persoon" bleef (CGVS p.8). Op de vraag wat u deed om onderdak te zoeken antwoordt u louter dat er "geen andere manieren" waren. Verwezen naar vluchtelingenorganisaties of andere sociale organisaties verklaart u dat niemand u begeleidde en u geen informatie hierover had (CGVS p.8). Het is echter frappant dat u tegelijkertijd wel de nodige informatie wist te vergaren over de meest voordelige repatriëring naar Afghanistan. Zo stelt u namelijk dat enkele jongens u zeiden dat dit vanuit Frankrijk moest laten doen, omdat u daar geld ging krijgen voor uw repatriëring (CGVS p. 7, 10). Daarnaast is uw bewering dat er geen werk zou zijn in Italië evenmin gegrond. U verklaart dat u werk ging zoeken in verschillende buurten maar niets kon vinden. U benaderde oudere mensen en vroeg naar werk, maar kreeg altijd te horen dat er geen werk was (CGVS p.9). U had destijds echter (nog) geen werkvergunning (CGVS p.9) – uw asielprocedure was immers pas gestart (CGVS p.7) – waardoor u beperkt was tot het zoeken naar zwartwerk. Het feit dat u destijds niet onmiddellijk zwartwerk vond impliceert echter geenszins dat het voor u onmogelijk zou zijn om, op dit ogenblik genietend van een subsidiaire beschermingsstatus, op legale wijze werk te vinden in Italië.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk de bewijsstukken aangaande een vruchtbaarheidsonderzoek en een tandartsbezoek in Jalalabad, alsook zes foto's van uzelf samen met uw vrienden in Jalalabad, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze documenten kunnen immers louter aantonen dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan (en meer bepaald Jalalabad) tussen 2015 en 2018, een element dat vooralsnog niet ter discussie staat. Overigens wenst het CGVS op te merken dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.3. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker internationale bescherming genoot in Italië. Verzoeker verkreeg subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar zijn persoonlijk wedervaren in Italië, citeert uit landeninformatie ter zake en stelt dat hij ziek en zorgbehoevend is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreken blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de levensomstandigheden van internationaal beschermden in Italië. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking verzoekers concrete situatie terecht en omstandig beschreven "(...)Verder blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk opvang voor handen is in Italië. De reden dat u in 2015 niet onmiddellijk opvang kreeg was volgens u immers het feit dat er destijds niet genoeg plaatsen waren en veel mensen op een wachtlijst stonden (CGVS p.7). Dit blijkt ook uit het feit dat u destijds een papier zou gekregen hebben waarmee u vijf maanden later verblijfplaats ging toegewezen krijgen (CGVS p.7). Gevraagd waar u dan gedurende de drie maanden die u hierna nog in Italië spendeerde verbleven hebt, stelt u dat u in parken, stations, op straat of bij "één of andere persoon" bleef (CGVS p.8). Op de vraag wat u deed om onderdak te zoeken antwoordt u louter dat er "geen andere manieren" waren. Verwezen naar vluchtelingenorganisaties of andere sociale organisaties

verklaart u dat niemand u begeleidde en u geen informatie hierover had (CGVS p.8). Het is echter frappant dat u tegelijkertijd wel de nodige informatie wist te vergaren over de meest voordelige repatriëring naar Afghanistan. Zo stelt u namelijk dat enkele jongens u zeiden dat dit vanuit Frankrijk moest laten doen, omdat u daar geld ging krijgen voor uw repatriëring (CGVS p. 7, 10). Daarnaast is uw bewering dat er geen werk zou zijn in Italië evenmin gegrond. U verklaart dat u werk ging zoeken in verschillende buurten maar niets kon vinden. U benaderde oudere mensen en vroeg naar werk, maar kreeg altijd te horen dat er geen werk was (CGVS p.9). U had destijds echter (nog) geen werkvergunning (CGVS p.9) – uw asielprocedure was immers pas gestart (CGVS p.7) – waardoor u beperkt was tot het zoeken naar zwartwerk. Het feit dat u destijds niet onmiddellijk zwartwerk vond impliceert echter geenszins dat het voor u onmogelijk zou zijn om, op dit ogenblik genietend van een subsidiaire beschermingsstatus, op legale wijze werk te vinden in Italië

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. De bewering dat hij ziek en zorgbehoevend is wordt door verzoeker met geen enkel concreet element aangetoond. In de loop van zijn asielprocedure maakte verzoeker hier overigens geen melding van. Bovendien blijkt uit niets en verzoeker toont evenmin aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Italië geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de aldaar aanwezige gezondheidszorg.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de

basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker zich afvraagt waarom de verwerende partij niet denkt dat Italië zijn subsidiaire beschermingsstatus zal opheffen gelet op zijn terugkeer naar Afghanistan, brengt verzoeker geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

2.4. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar Italië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

2.6. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF